

Η δεσποινίς Λιζέττα 'Αρτιλιέρι
πρὸς τὴν κυρίαν Κλάρα Σερ-
βιλίονε].

Ἐ'Αγαπητή μου Κλάρα,
Δὲν φαντάζομαι νὰ μὴ θυ-
μώσης καὶ νὰ μὲ νομίσης γιὰ ἀ-
διάντροπη, πὺν τοῖμω νὰ σὲ λέω
Ἐ'Αγαπητή μου Κλάρα! Ὁ, τι-
δήποτε κ' ἂν σκέφτεσαι γιὰ μέ-
να, ξέρε ἀκόμα καὶ τοῦτο: πὺν
εἶμαι πάντα φίλη σου καὶ σοῦ
συγχωρῶ, χωρὶς καμμία κἀμα
στὴν καρδιά μου, τίς ὑβριστικῆς
φράσεις πὺν μὴ γράφεις στὴ
σημερινή σου ἐπιστολή.

Τὸ ὁμολογῶ πὺν με τὸ δίκιο σου ἐπόμενος, πὺν πραγματικὰ μὰ-
τωση ἢ καρδιά σου, δταν ἀνακάληψες, ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ
ἀντροῦ σου, δι' Ἐγὼ, ἢ καλύτερῆ σου φίλη, ἢ παιδικῆ σου φίλη,
ἤμουνα ἐπὶ δέκα χρόνια ἢ ἀγαπημένη φιλενάδα ἐκείνου πὺν πενθεῖς,
ἐκείνου πὺν κλαῖς ἀκόμα.

Τὸ ὁμολογῶ πὺν με τὸ δίκιο σου μὴ γράφεις δι', καθ' ὅλο
αὐτὸ τὸ διάστημα ὑπῆρξα ἔνα τέρας ὑποκρισίας!...

"Ἄς ἀφήσουμε καλύτερα ὅμως, ἀγαπητή μου Κλάρα, τὴ σκέψη
μας νὰ φτερουγίσω, γιὰ λίγες στιγμῆς, στὰ περασμένα μας χρόνια,
δταν ἀκόμα ἤμασταν νέα κορίτσια, παιδοῦλες ξένοιαστες καὶ χαρού-
μενες, ὁμηροῦ πόσο ἤμασταν τότε κ' ἢ διὸ μας ὁμορφες καὶ πετα-
χτές, σάν τρελλῆς πεταλουδίτσες, καὶ πόσο τὰ ὀλόξανθα μαλλιά μου
καὶ τὰ δικά σου σγουροῦμαρα σαγηνεύαν τοὺς ἀντρος πὺν μὴς πλη-
σίαζαν...

Πᾶνε ἀπὸ τότε δεκαπέντε χρόνια! Θὰ θυμῶσαι ὅμως παντοτεινὰ
τὴν ἡμέρα ἐκείνη πὺν εἶχαμε πάει προσκεκλημένες στοὺς Ντὲ Λὰ
Γαρσιάλια, ὅπου καὶ μὴς παρουσίασαν τὸν Ἐρνέστο Σερβιλίονε. Θὰ
ἦταν τότε περίπου τριάντα χρόνων,
ψηλός, λυγερός, μ' ὀλόγλινα μάτια
καὶ γοητευτικὴ φωνή. Ἐφλέρταρε
μαζὺ μου, ἐφλέρταρε καὶ μαζὺ σου.
Ὅταν ἀργότερα ἔφυγε ἀπὸ τὴ συν-
τροφία μας, μὴ ἔξομολογήθηρες δι'
ἦσαν καταγοητευμένη μαζὺ του,
δι' τὸν εἶχε ἀγαπήσει τρελλὰ κ'
ἐπειδὴ ἦσαν βέβαια δι' καὶ σὺ τοῦ
εἶχε κάμει μεγάλη ἐντύπωση, θὰ
προσπαθοῦσε νὰ τὸν κατακτίσης...

"Ἄν δὲν ἐπρόφτανες νὰ μὴ κά-
νης αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι, θὰ σοῦ
ὁμολογοῦσα κ' ἔγώ, δι' ἀπὸ τὴν
πρώτη στιγμὴ πὺν τὸν ἀντίκρισα,
τὸν εἶχα ἐρωτευτεῖ τρελλὰ, παρὰ
φρονα!

"Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξομολό-
γησί σου, οὔτε σκέφτηκα νὰν, νὰ
γίνω ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς ἀγά-
πης σου. Μοῦ εἶχε φρανεῖ ἄλλωστε,
δι' ὁ κ. Σερβιλίονε σ' ἐκάνταζε μὲ
μεγάλῃ συμπάθεια, κ' ἔπεισα μὲ
βία τὸν ἑαυτὸ μου νὰ λησιμονήσω,
δι' τὸ ἴδιο εἶχε κάμει καὶ σὲ μένα.

"Ἔτσι τὸ δνειρὸ σου πραγματο-
ποιήθηκε. Ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες
ἀρραβωναστήκατε κ' δταν πέρασε
τὸ καλοκαίρι ἐκάματε τοὺς γάμους
σας, στοὺς ὁποίους ἔγνα παρὰνυ-
φός σου. Καὶ σοῦ ὄραζομαι τώρα
πὺν δταν κατὰ τὴ στέψη σου σ' ἐ-
φίλησα, δὲν ἔνοιωθα στὴν καρδιά
μου παρὰ μονάχα μὴ εὐκρινῆ φι-
λία γιὰ τὸν ἀντρο σου, μὰ φιλία
πολὺ ζωηρὴ καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ἀνὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ἐνα πρωὶ συνάντησα, ἔτσι τυ-
χαῖα, σ' ἔνα ἀπέμερο δρομίσιο τοῦ πάρκου Πίντσο, τὸν κ. Σερβι-
λίονε μαζὺ μὲ μὴ νέα γυναῖκα. Τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὴν μέση
τῆς καὶ καθόντουσαν σ' ἔνα πάγκο, κάτω ἀπ' τῆς βαθύμακες φιλο-
σφῆς. Μόλις μὲ εἶδε, τὴν ἀποκαρτέησε βιαστικὰ καὶ ἤρθε κοντὰ μου.
"Ἦμουν τόσο ταραγμένη, πὺν ὄνομα σάν ἀρηρημένη τίς δικαιολο-
γίες πὺν προσπαθοῦσε νὰ μὴ δώσω. Φυσικὰ μὲ παρακάλεσε νὰ μὴ
σοῦ ἀποκαλύψω τίποτε.

Γιατὶ ὅμως ἤμουν τόσο ταραγμένη; Μάταια προστάθησα, ἐνὸ
ἐκείνους μὴ μιλοῦσε, νὰ νοιάσω τί συνέβαινε μέσ' στὴν καρδιά μου,
τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ὁ Ἐρνέστος ὅμως τὸ ἐμάντευσε. Κι' ἀφοῦ μὴ
ἔφριξε μὴ ματιά, μὴ παράξενη ματιά, στὴν ὁποία διεκρίνα ἐκπληξί
συγχρόνως καὶ χαρὰ, μὲ ἀγάλλισε τρυφερὰ καὶ μὲ φίλησε μ' ἔνα
παράφορο πάθος στὰ χεῖλη.

"Ὑστερ' ἀπὸ τὸ φιλῆ ἐκείνο πὺν μὲ ξετρελλάνει, ὕστερ' ἀπὸ τὸ
φιλῆ ἐκείνο πὺν μὴ ἀπεκάληψε τὴν ἐρωτικὴ του λαχτᾶρα, ἔγνα
περὶ ἔνα φτωχὸ πλάσματάκι, χωρὶς θέλησι. Ἡ ἴδια μου ἢ ἀδυναμία
μ' ἔκαμε ἐπειθεῖ γιὰ τοὺς ἄλλους. Κι' ἄκουσα τότε, χωρὶς ἀγανά-

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE GRAZIA DELEDA

Η ΠΑΡΑΝΟΜΗ

γᾶτες. Μοῦ ἐδήλωσε ἔπειτα, δι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺν μὲ πρωτογνω-
ρισε, μὲ εἶχε ἀγαπήσει παρὰφορα. Μοῦ ἐξήγησε, δι' ἔνας ἀντρος
μπορεῖ ν' ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ λατρεύη ταυτοχρόνως καὶ
μὴ ἄλλη.

"Ἦταν εὐγλωττος, ἐπιδέξιος, πεισιπῶς. Κι' δταν ἐχωριστήκαμε,
μολόντι τοῦ ὀρκίστηκα, δι' ποτὲ δὲν θὰ γινώμουν δική του, ὅπως
μὰ ἐνδόμυχη φωνὴ μὴ εἶπε, δι' δὲν θὰ ἐγλύτωνα ἀπ' τὴ μοῖρα
μου κ' δι' γραπτὸ μὴ ἦταν νὰ γίνω φίλη του. Κι' ἔγνα, μὰ ὑπό-
φερα φρεσά.

"Ἄ, φτωχὴ μου Κλάρα, σὺ δὲν ἐγνώρισες παρὰ διὸ—τρεῖς μόνο
τρέλλες του χωρὶς σημασία κ' ἔκαμες πολὺ φρόνιμα πὺν δὲν συ-
κινήθηρες γι' αὐτῆς περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Ἐγὼ ὅμως ὑπῆρ-
ξα ὁ πονεμένος μάρτυς πολλῶν περπετειῶν του, πὺν κινδύνευαν νὰ
καταστρέφουν ὀλόκληρῃ τὴν εὐτυχία σου.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἐρνέστος γινώρισε ἔνα ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐκείνα, πὺν
δὲν ἔχουν ἄλλη ἀποστολὴ στὸν κόσμο, παρὰ νὰ προκαλοῦν καταστρο-
φῆς, τὴν περίφημη Ἰσπανόλα

Ντολορές, ἢ ὁποία ὀλόκληρο τὸ χει-
μῶνα εἶχε ξετρελλάνει τοὺς θεατὰς
τοῦ «Κυρινάλε» μὲ τοὺς ὀλόγιμους
χορούς τῆς. Θὰ τὴ θυμῶσαι, βέβαια,
γιατὶ ἔγνε κοντὰ σ' ἄλλα κ' ἀφο-
μὴ ν' αὐτοκτονήσῃ γιὰ τὸ χατῆρι τῆς
ὁ μαρτυρῶς Ντελακόρτε, τὸν ὁποῖο
περιφρόνησε, παρ' ὅλα του τὰ ἐκα-
τομύρια.

"Ἐ, λοιπόν, ὁ Ἐρνέστος ἔγνε
φίλος τῆς Ντολορές καὶ σὲ λίγον και-
ρὸ εἶδα μὲ τρόμο, δι' ἢ ἄλλια αὐτὴ
γυναῖκα, ἢ ὁποία ἄλλωστε ἦταν τρελ-
λὰ ἐρωτευμένη μαζὺ του, εἶχε κατορ-
θῶσει νὰ τοῦ ἐπαβάλλεται κατὰ τρό-
πο πολὺ ἀνησυχητικῶ.

Μάταια τὸν ἐπέλεξε, τοῦ ἔκαμα
σκληρῆς παρατηρήσεις, τὸν ἀπέλησα.
Κι' ἐπὶ τέλους, ἔνα βράδυ τοῦ εἶπα
καθαρὰ καὶ ἔσπερα:

— Ἄν δὲν διακόψεις κάτῃ σχέση
μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, πὺν θέλει νὰ σὲ
χωρίσει ἀπὸ τὴν Κλάρα, γιὰ νὰ σὲ
κρατήσῃ ἐντελῶς δικὴ τῆς, δὲν θὰ
μὲ ξαναῖδῃς περὶ.

Συγκινήθηκε τότε πὺν μὲ εἶδε τό-
σο ταραγμένη, τόσο ἀγανακτισμένη
ἀπὸ τὴ διαγωγὴ του καὶ μὴ εἶπε,
σφιγνόντας τρυφερὰ τὸ χεῖρι μου μέ-
σα στὰ δικά του:

— Συγχώρησέ με, Λιζέττα! Τὸ
νοήθω πὺν εἶμαι ἔνας ἐντελῶς ἀ-
δύνατος χαρακτήρας. Ἄν ἐσὺ δὲν μὲ
κρατοῦσες τόσον καιρὸ μακρὴν σου,
δὲν θὰ γινώμουν ποτὲ κοινῆ αὐτῆς
τῆς γυναῖκας, πὺν κατόρθωσες τόσο
πολὺ νὰ μὲ σαγηνεύσῃ. Γιατὶ, βλέ-
πεις, αὐτὸ πὺν αἰσθάνομαι γιὰ σένα, δὲν
σθῆματα πὺν μὴ ἐμπνέουν ἢ ἄλλες γυναῖκες.
Σὲ ποθῶ, μὰ χαλινα-
γογεῖ τὸν πόθο μου ἢ ἐπιθυμία πὺν μὴ ἀνάγκασε
νὰ τρέφο γιὰ σένα. Ἐπαῖνα περὶ νὰ ἐπαδῶ τὴν
καταστήσει σου. Ἔξερε τὸ ὅμως
καλὰ, δι' εἶσαι ἢ ὁμῆ ἴσως γυναῖκα,
στὴν ὁποία θὰ μποροῦσα νὰ
ἤμουν παντοτεινὰ πιστός!

"Ἐνοιωσα πὺν μὴ μιλοῦσε εὐκρινῶς. Καὶ τὴν ἴδια μέρα ἔγνα
δική του! Ναι, ἔγνα δική του, ὄχι τόσο
γιατὶ τὸν ἀγαποῦσα, ὄσο
γιατὶ ἐνοιωσα πὺν μὴ αὐτὴ τὴν ὑπέροστη
θυσία μου θ' ἀπεμάρινα
κάτῃ κίνδυνο ἀπὸ σένα!

Ἡ Ντολορές ἔβουσε περὶ ἀπὸ τὴ σκέψη
μου, ἀπὸ τὴν καρδιά του.
Ἔτσι, ἀγαπητή μου Κλάρα, μὲ τὴ δική
μου θυσία, μὲ τὴν ἀθά-
νη θυσία τῆς παιδικῆς σου φίλης,
ἐξαγόρασες τὴν στυγερὴ σου εὐτυχία,
χωρὶς ποτὲ νὰ καταλάβῃς τὸ
σταραγμὸ τῆς φτωχῆς μου καρδιάς...

Τώρα, ὁ Ἐρνέστος δὲν ζεῖ περὶ!
Σὺ ἔχεις γιὰ παρηγοριά σου διὸ
παιδάκια, διὸ χαριτωμένα παι-
δάκια. Ἐγὼ ἀπέμεινα μόνῃ κ' ἔρημη
στὸν κόσμο, περιφρονημένη

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Κ' ΦΡΙΖΟΝΤΑΣ πια άπ' τ'ο κακό του, ό Δολεός φώναζε με πείσμα :

— Αυτό τ'ο γράμμα είνε πλαστό. — Πλαστά και ψεύτικα είνε τ'α λόγια σου, τ'ο άπάντησε ό Λεοντίδης. Δέν μπορείς ν' άρνηθής, ότι χθές τ'ο βράδυ βρισκόσουν στό συμπόσιο τ'ης Λαΐδος, ό που τ'ρώπως σχεδόν άπροσάλεστος. Τί ζητούσες εκεί ; 'Ηρθες, φυσικά, έκ μέρους τ'ου 'Ιεροφάντη, φέρνοντας μαζί σου και τ'ο άπειλητικό αυτό γράμμα του...

— 'Ηθελα νάμουν Ζεύς τ'η στιγμή αυτή, φώναζε, διακόπτοντάς τους ό Διογένης π'ός τόν Δολεά, κ' άντί τ'ου ραβδιού α'του, νά κρατούσα στό χέρι μου τόν κερανό γιά νά τόν ρίξω επάνω σου, νεανία μου, κ' επάνω στόν καουδύγο άφέντη σου.

— Όποσδήποτε, είνε ό Λεοντίδης, όι Πρωτάνεις φωτιστήκανε άρετά και κατάλαβαν ποιά είνε ή αλήθεια, Δέν έχω λοιπόν νά προσθέσω τίποτε άλλο.

Τότε ό πρόεδρος τ'ου δικαστηρίου συμβούλευτρε και τούς άλλους Πρωτάνεις κ' άφού έγινε γύρω ήσυχία, είνε με δυνατή κ' επιβλητική φωνή :

— 'Η καταθέσεις τών μαρτύρων και ή θεμιές εκδηλώσεις τ'ου λαού, έπεισαν τ'ο δικαστήριο τών Πρωτάνειων, ότι ή κατηγορούμενη δέν είνε ένοχος. Κηρύσσουμε λοιπόν άθώα τ'η Λαΐδα και τ'ης αποδίδουμε τ'ην έλευθερία τ'ης.

Ό ένθουσιασμός τ'ου πλήθους, όταν άκουσε τ'ην άπόφασι αυτή, ήταν άπεριόρατος. Ζητωκραυγές και έπικρημίες άντήχησαν.

— Άλλά και όι Πρωτάνεις δέν έκριναν τ'η χαρά τους, γιά τ'ην άθώωσι τ'ης ωραίας Κορινθίας έταΐρας. Ό πρόεδρος μάλιστα τ'ου δικαστηρίου έστειλε κ' έφερε έναν ώραίο στέφανο, φώναζε κοντά του τ'ο Λεοντίδη και τ'ο είνε :

— Στρατηγέ Λεοντίδη, πάρε έκ μέρους τών Πρωτάνειων αυτών τόν στέφανο και σπεφάνωσε τ'η Λαΐδα έν όνόματι τ'ου λαού τ'ης Κορίνθου, εις ένδειξιν τιμής γιά τ'η μεγαλοψυχία τ'ης και τ'ς άναθοσργίες τ'ης.

Τριγυρισμένη από τούς φίλους τ'ης κ' ακολουθουμένη από άμειτρητό πλήθος κόσμου, ή Λαΐς ξεκίνησε κατόπιν γιά τ'ο ναό τ'ης 'Αφροδίτης, θέλοντας νά προσευχηθ'η στή θεά. Τ'ο πλήθος όμως δέν τ'ην άφ-

από τ'η Μοΐρα κ' από σένα, τ'ην παιδική μου φίλη.

Δέν μετάνιωσα πού άγάπησα τόσο πολν τόν 'Ερνέστο, πού άπαρηήθηκα γι' αυτόν κάθε μελλοντική μου χαρά και κάθε οικωγενειακή εύνυχία. Θυμάσαι, βέβαια, τ'ην εκπληξ'η τών συγγενών μου, γιά τ'ην έπίμονη άρνησι μου, κάθε φορά πού μου επρότειναν νά παντρευτώ. Και σν ή ίδια άπορούσε με τ'ην έπιμονή μου αυτή, χωρίς όμως ποτέ νά ύπαπαυθής τ'ην αλήθεια.

Τώρα τ'ην ξέρεις με όλες τ'ης τ'ς λεπτομέρειες. Τελειώνοντας τ'ο γράμμα μου, σου άρκοίμαι, ότι ποτέ δέν θα μετανοιώσω γιά ότι έκαμα π'ός χάριν σου. Χαρωετήρισε με όπως θέλεις στή συνείδησί σου.

Σν είσα ή κυρία Σερωιλόνε, ή χήρα πού τ'ην ληπούνται και τ'η σέβονται. 'Εγώ, ύστερ' από τ'ην έξομολόγησι τ'ης θλιβερής μου αυτής ιστορίας, είμαι ή άπιστη φίλη, έβνα τέρας ύποκρισίας, ή ύστερόβουλη, ή πρόστυχη πού... Είμαι εκείνη πού θα γηράση θλιμμένη, χωρίς νάχη κανέναν, με τόν όποιο νά μπορη νά μιλή γιά τόν άγαπημένο τ'ης νεκρό...

Είμαι, από σήμερα, γιά σένα ή παράνομη, τ'ην όποιαν συγχωρούν καμιά φορά, τ'ην άποφείρονυν όμως πάντα με καταρόνια. Είμαι ή παράνομη, πού πρέπει νά περμένη πότε θα είνε άδειο τ'ο νεκροταφείο, γιά νά μπορέση νά γονατίση πάνω σ' ένα τάφο!...».

ΛΙΖΕΤΤΑ

σε νά προχωρήση πεζή. Τ'ην έσήκωσε στό χέρι και τ'ην έπίγε θριαμβευτικά ως τ'ο ναό.

Τ'ην άλλη μέρα, τέλος, ό Δήμος τ'ης Κορίνθου έκοψε ειδικά χρυσά μετάλλια π'ός τ'μην τ'ης Λαΐδος. Στή μιά όψη τών μετalloίων ήταν εκλιμασμένη ή ωραία έταΐρα, όρθια πάνω σ' ένα βάθρο, και κάτω πλήθος λαού προσφέροντάς τ'ης τ'η λατρεία του.

'Όστόσο, μ' όλη τ'ην άποθέωσι αυτή τ'ης Λαΐδος έκ μέρους τ'ου λαού τ'ης Κορίνθου, ή δικη τ'ης είχε κάνει και τ'ην ίδια και τούς φίλους τ'ης ν' άνησυχήσουν γιά τ'ο μέλλον τ'ης. Τ'ην συμβούλευσαν λοιπόν νά φύγη άμέσως από τ'ην Κόρινθο.

Τ'ο ίδιο αυτό απόγευμα, ή Λαΐς είχε καλέσει στό σπίτι τ'ης τούς πού άφοσιωμένους φίλους τ'ης. Τόν Λεοντίδη, τόν 'Αρίστιππο, τόν Σκόπα, τόν Μύρωνα, τόν Ξενοφώντα κ' άλλους. Μιλούσε μαζί τους και σχολίαζε τ'α γεγονότα τ'ης ήμέρας. Σέ μιά στιγμή, ό Ξενοφών τ'ης είνε :

— Άκουσε, Λαΐς, Γλύτωσες μέσ' από τ'ο Χάρον τ'α γύγια. Άν ό λαός τ'ης Κορίνθου ήτανε τόσο δεισιδαΐμων, όσο ό λαός τών 'Αθηνών, ή σημερινή ήμέρα θα ήταν ή τελευταία τ'ης ζωής σου. Εύντυχώς, όι Κορίνθοι δέν πιστεύουν και τόσο στό θρησκευτικά παραμύθια, όσο όι 'Αθηναίοι. 'Όστόσο, άκουσε τ'ς συμβουλές τών φίλων σου, πού έχουν περισσότερο πείρα τ'ης ζωής από σένα. 'Η βαρεία κατηγορία πού διετίπωσε έναντιόν σου ό 'Ιεροφάντης τών 'Ελευσινείων Μυστηρίων, θα κρέμεται διαρκώς πάνω άπ' τ'ο κεφάλι σου, σάν τ'η σπάθη τ'ου Δαμοκλέους. Άνθρωποι, σάν τ'ο Βασίλειο, δέν συγχωρούνε ποτέ και γιά τίποτε στόν κόσμο δέν άφίνουν νά τούς ξεφύγη ή λεία τους. Πρέπει σκεπώς νά λάβης τ'α μέτρα σου, άγαπητή μου φίλη.

— Μην ξεχνάς τ'ο σάθημα τ'ου φιλοσόφου Διαγόρα, είνε κ' ό Λεοντίδης.

— Μά τί με συμβούλεύετε νά κάνω ; ρώτησε σατισμένη ή Λαΐς.

— Νά φύγης άμέσως άπ' τ'ην Κόρινθο, τ'ης φώναξαν όλοι.

— Νά φύγω από τ'ην Κόρινθο ; Νά παρατήσω έτσι έναν λαό, πού με λατρεύει και μ' άποθεώνει ;

— Ναι, ναι, επέμειναν όι φίλοι τ'ης. Νά τόν εγκαταλείψης, προσωρινώς έστο. Είνε άνάγκη.

— 'Η λατρείες τ'ου λαού, όπως κ' ή φιλίες τών βασιλέων, είνε κάτι, στό όποιο δέν μπορεί κανείς νά βασίζεται γιά πάντα, παρατήρησε ό 'Αρίστιππος.

— Αυτή είνε ή μόνη σοφή κωβέντα πού άκουσα άπ' τ'ο στόμα τ'ου 'Αρίστιππου, τόσο χρόνια πού τόν γνωρίζω, φώναζε ό άμίμητος Διογένης. Και πρόσθεσε σοβαρά : Λαΐς, πρέπει νά φύγης άπ' τ'ην Κόρινθο.

Μπροστά στήν έπιμονή αυτή τών φίλων τ'ης κ' έφ' όσον έβλεπε, ότι ούτε ένας από αυτούς δέν τ'η συμβούλευσε νά μείνη στήν Κόρινθο, ή Λαΐς υπέκυψε.

— Πολν καλά, τούς είνε. Θ' ακολουθήσω τ'η συμβουλή σας. Μά πού πρέπει νά πάω ;

— Νά ρθής μαζί μου στήν Άμβρακία, τ'ης είνε ό Λεοντίδης. 'Εκει δέν μπορεί νά φτάση ή δύναμις τ'ου 'Ιεροφάντη. 'Εκει είμαι πανίσχυρος.

— Κι' εγώ νομίζω, ότι εκεί θα είσαι πού ασφαλής άπ' όπουδήποτε άλλο, είνε κ' ό 'Αρίστιππος.

Μά κ' όι άλλοι όλοι συμφωνήσανε με τ'η γνώμη αυτή.

— 'Εστο, άπάντησε ή Λαΐς, άφού έμεινε γιά λίγες στιγμές σκεπτική. Θα πάω με τ'ο Λεοντίδη στήν Άμβρακία. Σίμωφονο, 'Επει' από τρεις μέρες φεύγοιμε.

— Γιατί έπει' από τρεις μέρες κ' όχι άμέσως ; ρώτησε ό Ξενοφών.

— Μου χρειάζονται τρεις ήμέρες γιά νά συντάξω τ'η διαθήκη μου και νά τακτοποιήσω γενικώς τ'ς ύποθέσεις μου, άποκρίθηκε ή Λαΐς. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Ό στρατηγός Λεοντίδης.